Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. Constantin Bragoi)
Dosarul nr. 3r-318/26 (2-26038024-02-3r-15052026)

D E C I Z I E

9 noiembrie 2026
mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

Completul de Contencios Administrativ în componența:
Președintele completului, Sîrbu Victoria
judecătorul Bagrin Lucia și Cașcaval
Judecătorii Andrei

examinând în ordine de recurs, recursul declarat de recurentul Vadim Cravciuc, prin intermediul avocatului Alina Palii, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 17 aprilie 2026, prin care s-a respins ca neîntemeiată cererea formulată de avocatul Alina Palii, în interesele reclamantului Vadim Cravciuc, privind suspendarea executării Decretului Președintelui Republicii Moldova nr. 541-X din 25 februarie 2026, în partea ce vizează retragerea cetățeniei Republicii Moldova lui Vadim Cravciuc,

în cauza de contencios administrativ la acțiunea depusă de Vadim Cravciuc împotriva Președintelui Republicii Moldova, cu privire la anularea, în parte, a actului administrativ individual defavorabil,

a c o n s t a t a t:

Poziția instanței de fond:

La 25 martie 2026 avocatul Alina Palii, acționând în interesele reclamantului Vadim Cravciuc, a depus acțiune în contencios administrativ în contradictoriu cu Președintele Republicii Moldova, solicitând anularea Decretului Președintelui Republicii Moldova nr. 541-X din 25 februarie 2026, în partea ce vizează retragerea cetățeniei Republicii Moldova lui Vadim Cravciuc, și anume a art. 1 pct. 3 din partea rezolutivă.

Concomitent cu depunerea acțiunii, partea reclamantă a solicitat suspendarea executării Decretului Președintelui Republicii Moldova nr. 541-X din 25 februarie 2026, în partea ce vizează retragerea cetățeniei Republicii Moldova lui Vadim Cravciuc, până la finalizarea examinării în fond a acțiunii în contencios administrativ.

La 10 aprilie 2026, partea pârâtă a depus referință, prin care a solicitat respingerea ca neîntemeiată, a cererii de suspendare a executării Decretului Președintelui Republicii Moldova nr. 3 541-X din 25 februarie 2026, în partea ce vizează retragerea cetățeniei

Republicii Moldova lui Vadim Cravciuc.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 17 aprilie 2026, s-a respins ca neîntemeiată cererea formulată de avocatul Alina Palii, în interesele reclamantului Vadim Cravciuc, privind suspendarea executării Decretului Președintelui Republicii Moldova nr. 541-X din 25 februarie 2026, în partea ce vizează retragerea cetățeniei Republicii Moldova lui Vadim Cravciuc.

Solicitarea recurentului:

Nefiind de acord cu încheierea primei instanțe, la 29 aprilie 2026, recurentul Vadim Cravciuc, prin intermediul avocatului Alina Palii a declarat cerere de recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 17 aprilie 2026, cererea fiind înregistrată cu nr. 60/1-1-9450. (f.d.54-62).

La 15 mai 2026, cauza dată a fost repartizată în mod aleatoriu prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor judecătorului Sîrbu Victoria, membrii completului fiind judecătorii Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei.

Argumentele părților:

În motivarea cererii de recurs, recurentul Vadim Cravciuc, reprezentat de avocatul Alina Palii, a invocat că încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 17 aprilie 2026, prin care a fost respinsă cererea de suspendare a efectelor juridice ale Decretului Președintelui Republicii Moldova nr. 541-X din 25 februarie 2026 privind retragerea cetățeniei Republicii Moldova, în partea în care îl vizează, este neîntemeiată și contrară prevederilor legale, întrucât instanța de fond nu a apreciat corespunzător circumstanțele cauzei și consecințele executării actului administrativ contestat.

A indicat că, decretul contestat nu corespunde cerințelor imperative ale Codului administrativ privind forma și conținutul actului administrativ individual, deoarece nu cuprinde o parte descriptivă și nici motivele de fapt și de drept care au determinat retragerea cetățeniei. A susținut că autoritatea emitentă nu a individualizat circumstanțele care justifică aplicarea acestei măsuri în privința fiecărei persoane vizate, iar retragerea cetățeniei în lipsa unor temeiuri legale concrete constituie o măsură arbitrară.

Totodată, recurentul a menționat că împotriva sa nu există hotărâri judecătorești definitive de condamnare pentru săvârșirea unor infracțiuni, iar retragerea cetățeniei în baza unor informații atribuite serviciilor speciale, fără administrarea și verificarea probelor în cadrul unei proceduri judiciare, contravine prezumției nevinovăției, garantate de art. 21 din Constituția Republicii Moldova și art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. În acest context, a susținut că măsura contestată reprezintă o sancțiune aplicată fără demonstrarea existenței unei fapte ilicite și fără respectarea garanțiilor constituționale, inclusiv a principiului neretroactivității legii, consacrat de art. 22 și 76 din Constituție.

Subsecvent, a notat că retragerea cetățeniei constituie o măsură disproporționată, cu consecințe grave asupra situației sale juridice și personale, precum și asupra

membrilor familiei. A invocat că această măsură îl privează de identitatea sa juridică și afectează dreptul la respectarea vieții private și de familie, protejat de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. De asemenea, a susținut că executarea decretului contestat a determinat restrângerea accesului său la asistență medicală și afectarea altor drepturi fundamentale, ceea ce justifică necesitatea acordării protecției judiciare provizorii.

În continuare, recurentul a făcut referire la prevederile art. 172 alin. (2) și art. 214 din Codul administrativ, menționând că suspendarea executării actului administrativ individual reprezintă o măsură procesuală destinată prevenirii producerii unor consecințe prejudiciabile până la soluționarea definitivă a litigiului. A subliniat că această măsură poate fi dispusă în cazul existenței unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ sau al unui pericol iminent de producere a unor prejudicii ireparabile. În susținerea acestei poziții, a invocat și Recomandarea nr. R (89) 8 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind protecția judiciară provizorie în materie administrativă.

Consecvent, a susținut că, în circumstanțele cauzei, sunt întrunite condițiile pentru suspendarea efectelor juridice ale decretului contestat, având în vedere atât pretinsele încălcări ale normelor constituționale și administrative la emiterea acestuia, cât și riscul producerii unor prejudicii grave asupra drepturilor sale și ale membrilor familiei. A considerat că instanța de fond nu a acordat relevanța cuvenită acestor împrejurări și, prin respingerea cererii de suspendare, nu a asigurat o protecție judiciară efectivă împotriva consecințelor executării actului administrativ.

De asemenea, recurentul a invocat că, prin respingerea cererii de suspendare, instanța de fond s-a pronunțat în mod anticipat asupra fondului litigiului, cu încălcarea principiului imparțialității și a garanțiilor procesului echitabil. A susținut că încheierea contestată contravine prevederilor art. 6, 8, 13, 14 și 17 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În consecință, recurentul a solicitat admiterea cererii de recurs, casarea integrală a încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, din 17 aprilie 2026 și pronunțarea unei noi încheieri prin care să fie admisă cererea de suspendare a efectelor juridice ale Decretului Președintelui Republicii Moldova nr. 541-X din 25 februarie 2026, în partea în care îl vizează, până la soluționarea litigiului privind legalitatea acestuia.

Verificarea termenului de declarare a recursului:

Conform art. 242 din Codul administrativ, recursul împotriva încheierii judecătorești se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntârziat recursul împotriva încheierii judecătorești împreună cu dosarul judiciar instanței competente să soluționeze recursul.

La caz, Colegiul constată încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 17

aprilie 2026, a fost contestată cu recurs de către Vadim Cravciuc, prin intermediul reprezentantului său, avocatul Alina Palii, la 29 aprilie 2026. (f.d.54-62).

Astfel, raportând la normele legale pre citate la circumstanțele speței, Completul judiciar consideră că recursul declarat de către Vadim Cravciuc, prin intermediul reprezentantului său, avocatul Alina Palii, este depus în interiorul termenului legal.

Aprecierea instanței de recurs:

Studiind recursul declarat și materialele cauzei, Colegiul consideră că recursul urmează a fi respins ca neîntemeiat, cu menținerea încheierii instanței de fond, reieșind din considerentele ce succed.

Conform art. 243 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța respinge recursul. Iar alin. (2)-(4) al aceluiași articol stabilesc că, instanța competentă soluționează recursul împotriva încheierilor judecătorești fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, instanța competentă poate cita participanții la proces. Decizia prin care se soluționează recursul împotriva încheierii judecătorești se motivează în scris. După finalizarea procedurii de soluționare a recursului împotriva încheierii judecătorești, dosarul judiciar se transmite instanței competente în termen de 3 zile.

Conform art. 241 alin. (1), (3) din Codul administrativ, încheierile primei instanțe și ale instanței de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărâre, în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi. Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătorești se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Din materialele cauzei se atestă că, prin Decretului Președintelui Republicii Moldova nr. 541-X din 25 februarie 2026, recurentului Vadim Cravciuc i s-a retras cetățenia Republicii Moldova.

Nefiind de acord cu decretul respectiv, la 25 martie 2026, reclamantul Vadim Cravciuc, reprezentat de avocatul Alina Palii a depus acțiune în contencios administrativ în contradictoriu cu Președintele Republicii Moldova, solicitând anularea Decretului Președintelui Republicii Moldova nr. 541-X din 25 februarie 2026, în partea ce vizează retragerea cetățeniei Republicii Moldova lui Vadim Cravciuc, și anume a art. 1 pct. 3 din partea rezolutivă.

Concomitent cu depunerea acțiunii, partea reclamantă a solicitat suspendarea executării Decretului Președintelui Republicii Moldova nr. 541-X din 25 februarie 2026, în partea ce vizează retragerea cetățeniei Republicii Moldova lui Vadim Cravciuc, până la finalizarea examinării în fond a acțiunii în contencios administrativ.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 17 aprilie 2026, s-a respins ca neîntemeiată cererea formulată de avocatul Alina Palii, în interesele reclamantului Vadim Cravciuc, privind suspendarea executării Decretului Președintelui Republicii Moldova nr. 541-X din 25 februarie 2026, în partea ce vizează retragerea cetățeniei Republicii Moldova lui Vadim Cravciuc, instanța reținând că în speță,

existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil și/sau existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ contestat nu a fost argumentată și nici probată în mod suficient, obiectiv și convingător, or, sarcina probațiunii în acest sens revine nemijlocit reclamantului.

Verificând legalitatea și temeinicia încheierii contestate în raport cu argumentele recursului și circumstanțele cauzei, Completul judiciar consideră că soluția primei instanțe este justificată, iar criticile formulate de recurent nu constituie temei pentru casarea acesteia.

Potrivit art. 171 alin. (4) din Codul administrativ, actele administrative individuale sunt executorii din momentul survenirii obligativității lor, cu excepția cazului când executarea acestora este suspendată prin decizia autorității publice sau prin act judecătoresc de dispoziție.

Conform art. 214 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, suspendarea executării actului administrativ individual contestat poate fi solicitată de către reclamant instanței de judecată care examinează acțiunea de contencios administrativ, instanța fiind în drept să dispună suspendarea din motivele prevăzute la art. 172 alin. (2) din același cod.

În corespundere cu art. 172 alin. (2) din Codul administrativ, motivele suspendării sunt: a) existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil; b) existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

Din interpretarea sistemică a dispozițiilor legale enunțate rezultă că suspendarea executării actului administrativ individual reprezintă o măsură de protecție provizorie, destinată să prevină producerea unor consecințe prejudiciabile până la soluționarea definitivă a litigiului. Dispunerea acestei măsuri presupune identificarea unor circumstanțe concrete care justifică intervenția instanței, fără a anticipa soluția ce urmează a fi pronunțată asupra legalității actului administrativ contestat.

Astfel, la examinarea cererii de suspendare, instanța urmează să verifice existența motivelor prevăzute de art. 172 alin. (2) din Codul administrativ, fiecare dintre acestea fiind supus unei aprecieri distincte, prin raportare la argumentele și elementele probatorii prezentate.

În privința primului temei, Completul judiciar subliniază că existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil presupune identificarea unor împrejurări obiective, susceptibile să creeze aparența unei eventuale nelegalități a actului. O asemenea apreciere se realizează în limitele unei examinări preliminare, fără verificarea definitivă a situației de fapt și a temeiurilor juridice care au determinat emiterea actului administrativ, acestea constituind obiectul examinării acțiunii principale.

În același timp, potrivit art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, fiecare participant

probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Această regulă urmează a fi aplicată în concordanță cu art. 22 alin. (1) din același cod, care consacră principiul cercetării din oficiu, precum și cu art. 214 alin. (3), care permite participanților să probeze faptele prin declarații pe propria răspundere, în locul prezentării probelor obișnuite.

Prin urmare, deși procedura suspendării nu presupune administrarea și aprecierea exhaustivă a probatoriului specific examinării fondului cauzei, persoana care solicită protecția provizorie trebuie să invoce împrejurări concrete și verificabile, apte să justifice existența unuia dintre motivele legale de suspendare.

Raportând aceste considerente la circumstanțele speței, Colegiul constată că reclamantul și-a întemeiat cererea de suspendare, în principal, pe pretinsa nemotivare a Decretului Președintelui Republicii Moldova nr. 541-X din 25 februarie 2026, încălcarea principiilor legalității, proporționalității, securității juridice și neretroactivității legii, precum și pe consecințele prejudiciabile pe care retragerea cetățeniei Republicii Moldova le-ar produce asupra situației sale juridice și asupra membrilor familiei.

Examinând aceste argumente prin prisma prevederilor art. 172 alin. (2) din Codul administrativ, Completul judiciar consideră că prima instanță a apreciat corect circumstanțele invocate în susținerea cererii de suspendare, concluzionând că acestea nu justifică dispunerea măsurii de protecție provizorie solicitate.

În ceea ce privește susținerea recurentului referitoare la nemotivarea decretului contestat, Colegiul reține că, potrivit art. 118 alin. (1) din Codul administrativ, motivarea reprezintă operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual, fiind necesară indicarea temeiurilor esențiale de drept și de fapt pe care autoritatea publică le-a luat în considerare la adoptarea deciziei. Totodată, alin. (2) și (3) ale aceluiași articol reglementează elementele motivării complete și stabilesc caracterul obligatoriu al acesteia, motivarea constituind parte integrantă a actului administrativ individual și condiționând legalitatea acestuia.

În speță, din examinarea conținutului Decretului nr. 541-X din 25 februarie 2026 rezultă că acesta a fost emis în temeiul art. 88 lit. c) din Constituția Republicii Moldova și al art. 22 alin. (1) lit. c) din Legea cetățeniei Republicii Moldova, fiind indicat expres temeiul normativ al retragerii cetățeniei. Astfel, deși recurentul contestă caracterul suficient al motivării actului administrativ, invocând lipsa expunerii circumstanțelor de fapt care au determinat adoptarea acestuia, Completul judiciar consideră că această critică necesită examinarea procedurii administrative care a precedat emiterea decretului, a materialelor care au stat la baza adoptării sale și a respectării cerințelor legale privind motivarea actelor administrative individuale.

În acest context, Colegiul reține și prevederile art. 123 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Codul administrativ, care reglementează posibilitatea recuperării ulterioare a motivării necesare emiterii unui act administrativ individual, în condițiile și limitele

stabilite de lege, până la finalizarea dezbaterilor judiciare în prima instanță.

Prin urmare, existența unei pretinse deficiențe de motivare nu determină, în mod automat, suspendarea executării actului administrativ, fiind necesară aprecierea acesteia în raport cu circumstanțele concrete ale cauzei și cu posibilitatea identificării unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului, în sensul art. 172 alin. (2) lit. a) din Codul administrativ.

Completul judiciar subliniază că această concluzie nu echivalează cu recunoașterea legalității decretului contestat și nici cu înlăturarea obligației autorității publice de a respecta cerințele de motivare prevăzute de art. 118 din Codul administrativ. Legalitatea actului sub acest aspect urmează a fi verificată în cadrul examinării acțiunii principale, în baza tuturor materialelor relevante ale procedurii administrative.

În consecință, Colegiul consideră justificată aprecierea primei instanțe potrivit căreia argumentele prezentate în susținerea cererii de suspendare nu au demonstrat, în limitele examinării preliminare și ale elementelor probatorii disponibile, existența unor suspiciuni serioase și rezonabile de natură să justifice intervenția provizorie a instanței.

Cu referire la argumentul recurentului potrivit căruia retragerea cetățeniei a fost dispusă în lipsa unei hotărâri judecătorești definitive de condamnare, Completul judiciar reține că art. 22 alin. (1) lit. c) din Legea cetățeniei Republicii Moldova nr. 253 din 10 iulie 2025 prevede posibilitatea retragerii cetățeniei, prin decretul Președintelui Republicii Moldova, în cazul persoanei care a săvârșit fapte deosebit de grave prin care prejudiciază interesele Republicii Moldova. Din conținutul normei menționate nu rezultă că aplicarea acestei măsuri ar fi condiționată, în toate cazurile, de existența unei hotărâri judecătorești definitive de condamnare pentru săvârșirea unei infracțiuni. Prin urmare, simpla invocare a inexistenței unei condamnări penale nu constituie, în mod independent, un temei suficient pentru suspendarea executării decretului contestat.

Totodată, Completul judiciar subliniază că această constatare nu dispensează autoritatea publică de obligația de a demonstra existența circumstanțelor care justifică aplicarea prevederilor art. 22 alin. (1) lit. c) din Legea cetățeniei Republicii Moldova și nici nu exclude controlul judecătoresc asupra legalității și temeiniciei măsurii adoptate. Verificarea existenței faptelor imputate recurentului, a probelor care le confirmă și a respectării garanțiilor procedurale constituie însă obiectul examinării acțiunii în fond.

Din aceleași considerente, invocarea art. 21 din Constituția Republicii Moldova privind prezumția nevinovăției și a art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului nu conduce, prin ea însăși, la concluzia că sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 172 alin. (2) lit. a) din Codul administrativ. Or, în cadrul prezentei proceduri, instanța nu este învestită cu stabilirea existenței unei răspunderi penale și nici cu verificarea definitivă a temeiurilor care au determinat retragerea cetățeniei, ci exclusiv cu aprecierea necesității suspendării provizorii a executării actului administrativ contestat.

În ceea ce privește susținerile referitoare la încălcarea principiilor

proporționalității, securității juridice și neretroactivității legii, Colegiul constată că acestea vizează, în esență, legalitatea materială a decretului și justificarea măsurii adoptate de autoritatea emitentă.

Sub acest aspect, Completul judiciar reține că principiul proporționalității, consacrat de art. 29 din Codul administrativ, presupune existența unui raport rezonabil între scopul urmărit de autoritatea publică și măsura adoptată pentru realizarea acestuia. Totuși, verificarea respectării acestui principiu în circumstanțele prezentei cauze necesită stabilirea situației de fapt, identificarea interesului public urmărit și aprecierea motivelor care au determinat emiterea decretului.

De asemenea, susținerea privind aplicarea retroactivă a legii nu este însoțită, în cadrul cererii de suspendare, de indicarea unor împrejurări concrete care să permită constatarea, la nivelul unei examinări sumare, a unei încălcări evidente a principiului neretroactivității. Stabilirea perioadei faptelor reținute în sarcina recurentului și verificarea cadrului normativ aplicabil acestora reprezintă aspecte ce urmează a fi elucidate la examinarea fondului litigiului.

Prin urmare, Completul judiciar consideră că argumentele menționate nu demonstrează, la această etapă procesuală, existența unor împrejurări obiective care să justifice suspendarea executării decretului, fără efectuarea unei cercetări aprofundate a legalității acestuia.

Referitor la cel de-al doilea temei de suspendare, prevăzut de art. 172 alin. (2) lit. b) din Codul administrativ, și anume existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil, Colegiul consideră că prima instanță a constatat întemeiat lipsa unor elemente concrete care să demonstreze întrunirea acestei condiții.

În acest sens, Completul judiciar reține că prejudiciul invocat trebuie să prezinte un caracter real și previzibil, iar pericolul producerii acestuia să rezulte din împrejurări obiective, susceptibile să justifice necesitatea unei intervenții judiciare imediate. Caracterul preventiv al suspendării nu presupune obligativitatea producerii prealabile a prejudiciului, însă nici nu înlătură necesitatea demonstrării existenței unui risc suficient de concret și a dificultății ori imposibilității remedierii ulterioare a consecințelor acestuia. Or, din argumentele invocate în cererea de suspendare și reiterate în recurs nu rezultă împrejurări individualizate care să permită constatarea caracterului iminent și ireparabil al prejudiciilor pretinse. Recurentul a făcut referire, în principal, la gravitatea măsurii retragerii cetățeniei și la consecințele pe care aceasta le-ar putea produce asupra exercitării drepturilor sale, fără a demonstra în ce mod aceste consecințe justifică, în circumstanțele concrete ale cauzei, suspendarea imediată a efectelor decretului contestat.

Completul judiciar nu contestă faptul că retragerea cetățeniei reprezintă o măsură care poate produce consecințe semnificative asupra situației juridice și personale a celui vizat. Totuși, gravitatea abstractă a măsurii nu este suficientă pentru constatarea

existenței pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile, fiind necesară examinarea efectelor concrete pe care actul administrativ le produce asupra persoanei care solicită protecția provizorie.

În ceea ce privește susținerea recurentului referitoare la afectarea drepturilor membrilor familiei sale și la posibilitatea retragerii cetățeniei fiicei sale, Colegiul reține că, potrivit art. 22 alin. (5) din Legea cetățeniei Republicii Moldova nr. 253/2025, retragerea cetățeniei Republicii Moldova unei persoane nu produce niciun efect asupra cetățeniei soțului sau soției și a copiilor acesteia.

Astfel, contrar susținerilor recurentului, retragerea cetățeniei sale nu determină, prin ea însăși, pierderea cetățeniei Republicii Moldova de către fiica sa. În consecință, argumentul privind existența riscului retragerii cetățeniei copilului nu poate fi reținut drept o circumstanță care demonstrează pericolul iminent de producere a unui prejudiciu ireparabil în sensul art. 172 alin. (2) lit. b) din Codul administrativ.

Totodată, cu referire la afirmația recurentului potrivit căreia retragerea cetățeniei i-ar fi afectat accesul la asistență medicală, Completul judiciar observă că această susținere nu este însoțită de precizarea unor circumstanțe concrete privind natura serviciilor medicale de care ar fi fost privat, existența unui refuz din partea instituțiilor competente ori caracterul iminent al unui prejudiciu ireparabil.

În lipsa unor asemenea elemente, simpla invocare a afectării accesului la asistență medicală nu permite stabilirea legăturii directe dintre executarea decretului contestat și producerea unui prejudiciu care nu ar putea fi înlăturat sau reparat ulterior. Prin urmare, nici acest argument nu justifică admiterea cererii de suspendare.

În ceea ce privește invocarea art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, Completul judiciar reține că protecția vieții private și de familie poate fi incidentă inclusiv în litigiile privind retragerea cetățeniei. În acest context, sunt relevante considerentele Curții Europene a Drepturilor Omului expuse în cauzele *Ramadan împotriva Maltei*, nr. 76136/12, hotărârea din 21 iunie 2016, și *Johansen împotriva Danemarcei*, în care Curtea a reținut că retragerea cetățeniei poate ridica probleme din perspectiva art. 8 din Convenție, fiind necesară examinarea caracterului arbitrar al măsurii și a consecințelor acesteia asupra vieții private și de familie a persoanei afectate.

Raportând aceste principii la prezenta cauză, Completul judiciar consideră că invocarea dreptului la respectarea vieții private și de familie nu determină, în mod automat, obligativitatea suspendării executării actului administrativ. Pentru acordarea protecției provizorii în condițiile Codului administrativ este necesară constatarea existenței unuia dintre temeiurile prevăzute de art. 172 alin. (2), prin raportare la circumstanțele concrete ale litigiului.

Or, în prezenta cauză, recurentul nu a prezentat elemente suficiente care să demonstreze că executarea în continuare a decretului contestat generează, până la soluționarea acțiunii principale, un pericol iminent de producere a unor consecințe

ireparabile asupra vieții sale private și de familie. Această constatare nu exclude posibilitatea examinării eventualelor ingerințe în drepturile garantate de art. 8 din Convenție în cadrul judecării fondului cauzei, unde instanța urmează să verifice legalitatea măsurii, garanțiile procedurale respectate și consecințele acesteia asupra situației individuale a reclamantului.

Referitor la celelalte prevederi ale Convenției Europene a Drepturilor Omului invocate de recurent, inclusiv art. 13, 14 și 17, Colegiul constată că acesta nu a individualizat circumstanțe distincte care să demonstreze că refuzul suspendării executării decretului ar constitui o încălcare a drepturilor garantate de normele respective. Simpla enumerare a dispozițiilor convenționale, fără argumentarea legăturii acestora cu condițiile legale de acordare a protecției provizorii, nu constituie temei pentru casarea încheierii contestate.

În continuare, Completul judiciar apreciază ca neîntemeiat și argumentul recurentului potrivit căruia, prin respingerea cererii de suspendare, prima instanță s-ar fi pronunțat anticipat asupra fondului litigiului.

Din analiza încheierii contestate rezultă că judecătorul primei instanțe și-a limitat examinarea la verificarea condițiilor prevăzute de art. 172 alin. (2) din Codul administrativ, fără a se pronunța definitiv asupra legalității Decretului nr. 541-X din 25 februarie 2026 și fără a stabili caracterul întemeiat sau neîntemeiat al acțiunii principale. Or, aprecierea preliminară a argumentelor privind pretinsa nelegalitate a actului administrativ este inerentă procedurii de suspendare a executării acestuia și nu poate fi calificată drept o antepronunțare asupra fondului cauzei. O asemenea examinare este impusă chiar de prevederile art. 172 alin. (2) lit. a) și art. 214 alin. (2) din Codul administrativ, care obligă instanța să verifice existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil.

Prin urmare, faptul că prima instanță a apreciat argumentele reclamantului ca fiind insuficiente pentru dispunerea suspendării nu demonstrează existența unei opinii preconcepute asupra soluției care urmează a fi adoptată la examinarea fondului litigiului și nici încălcarea principiului imparțialității instanței.

Totodată, Colegiul nu poate reține argumentul potrivit căruia respingerea cererii de suspendare ar echivala cu lipsirea recurentului de protecție judiciară efectivă. Or, dreptul de acces la justiție și dreptul la un remediu efectiv nu presupun admiterea oricărei cereri de protecție provizorie, independent de întrunirea condițiilor stabilite de lege.

În speță, recurentul a beneficiat de posibilitatea sesizării instanței de contencios administrativ cu o acțiune în contestarea decretului, precum și de dreptul de a solicita suspendarea executării acestuia. De asemenea, încheierea prin care cererea de suspendare a fost respinsă a fost supusă controlului judiciar în prezenta procedură de recurs. Prin urmare, refuzul acordării măsurii provizorii, întemeiat pe neconstatarea condițiilor legale, nu constituie, prin el însuși, o încălcare a dreptului la un remediu

efectiv.

Cât privește invocarea Recomandării Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei nr. R (89) 8 din 13 septembrie 1989 privind protecția judiciară provizorie în materie administrativă, Completul judiciar reține că aceasta consacră necesitatea asigurării unor mecanisme de protecție provizorie împotriva consecințelor executării actelor administrative contestate, însă nu instituie obligativitatea suspendării acestora în orice situație. Dimpotrivă, acordarea unei asemenea protecții presupune aprecierea circumstanțelor relevante ale cauzei, inclusiv a riscului producerii unor prejudicii dificil de reparat și a existenței unor indicii care pun în discuție legalitatea actului administrativ. Aceste considerente se regăsesc în reglementarea prevăzută de art. 172 alin. (2) din Codul administrativ, ale cărei condiții nu au fost demonstrate în prezenta cauză.

În aceeași ordine de idei, Completul judiciar reține că, potrivit art. 171 alin. (4) din Codul administrativ, actele administrative individuale sunt executorii din momentul survenirii obligativității lor, cu excepția cazurilor în care executarea acestora este suspendată prin decizia autorității publice sau prin act judecătoresc de dispoziție.

Prin urmare, suspendarea executării reprezintă o măsură de protecție provizorie care poate fi dispusă atunci când sunt identificate temeiurile expres prevăzute de lege. Simpla contestare a actului administrativ individual, dezacordul reclamantului cu soluția autorității emitente ori invocarea unor posibile încălcări ale drepturilor sale nu determină, în mod automat, suspendarea executării acestuia.

În acest context, Completul judiciar consideră că prima instanță a efectuat o apreciere corespunzătoare a argumentelor invocate în cererea de suspendare și a constatat justificat că acestea nu demonstrează existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ contestat și nici existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a acestuia.

Totodată, Colegiul observă că argumentele formulate în cererea de recurs constituie, în esență, reiterarea criticilor privind legalitatea decretului și consecințele retragerii cetățeniei, fără a evidenția împrejurări concrete care să infirme concluziile primei instanțe referitoare la neîntrunirea condițiilor legale de suspendare.

În consecință, Completul judiciar conchide că susținerile recurentului nu sunt de natură să demonstreze caracterul nelegal sau neîntemeiat al încheierii contestate, iar motivele invocate în cererea de recurs nu justifică intervenția instanței de apel pentru casarea acesteia.

Prin urmare, Colegiul consideră că Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, a aplicat corect prevederile art. 172 alin. (2) și art. 214 din Codul administrativ, respingând ca neîntemeiată cererea privind suspendarea executării Decretului Președintelui Republicii Moldova nr. 541-X din 25 februarie 2026, în partea ce vizează retragerea cetățeniei Republicii Moldova lui Vadim Cravciuc.

În concluzie, Completul judiciar constată că încheierea primei instanțe este legală și întemeiată, fiind adoptată cu respectarea normelor de drept incidente speței, iar argumentele invocate în recurs nu constituie temei pentru casarea acesteia, motiv pentru care recursul declarat de Vadim Cravciuc, prin intermediul avocatului Alina Palii, urmează a fi respins, cu menținerea încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, din 17 aprilie 2026.

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de recurentul Vadim Cravciuc, prin intermediul avocatului Alina Palii.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 17 aprilie 2026.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței, judecătorul Sîrbu Victoria

Judecătorii:
Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei

Copia corespunde originalului / judecător/